

защото той се издържалъ по медицината въ Италия на раз-носки прашани отъ Андонъ Ивановъ чрезъ банкерската кжца Георги Думовичъ, въ Виена. Другъ Думовичъ, вѣроятнo неговъ братъ, се чува сжщо като търговецъ въ Браила.

Освобождението намали числото на българскитѣ търговци: предишната България, родина на тия търговци и частъ отъ обширното тогава тържище — турска империя, днесъ вече сѣ тѣсни граници. Мнозина български търговци отъ Ромъния се прехвърлиха въ освободеното си отечество като рентиери, а рѣдко тѣхнитѣ наследници сж подържали по-нататкъ сѣ сжщата вещина и охота търговския духъ на бацитѣ и дѣдитѣ си. Вътрешнитѣ борби и усилия за осжществени разни политични и исторични идеали, значително покрусиха индустрентѣ, търговски почини на новия българинъ и то за смѣтка на хора, които или нѣматъ отечество или пъкъ гралятъ бждещето си върху гърба на тия, които работятъ за „отечеството“. Между преселенитѣ задъ Дунава българи до освобождението, иначе не по-малки родолюбци отъ останалитѣ българи въ България, имаше много по-видни търговци, отколкото последнитѣ. Сжщото стана следъ освобождението по отношение на македонцитѣ българи, когато модерна България заигра ролята на предишна Ромъния спрямо Турция.

Днесъ, Сливенскитѣ търговци, като изключимъ тия въ разнитѣ ромънски градове, между които има и такива, които открито се пишатъ Сливенци (като напр. *Василий Добреско* въ Букурешъ, търговецъ на погребални вещи и предприемачъ на погребенията, които тамъ не сж черковни — общински, а частни; *Желъзковичъ*, търговецъ на колониални стоки, въ Браила; *Ставраки Захаревъ* въ Кюстенджа и т. н.), сж ограничени главно въ Сливенъ и въ околнитѣ нему краища. Отъ последнитѣ най-видни сж фирмитѣ Желъзковъ и Чаушовъ въ Ямболъ. Мирковичъ — Жечковъ и Д. Г. Арнаудовъ въ Бургасъ.

Сливенскитѣ чаршии.

За цвѣтущата търговия и индустрия въ Сливенъ говори най-вече сжществуващата въ Сливенъ презъ турско време *чаршия* — тържище, гдѣто сж били съсрѣдоточени занаятчийскитѣ заведения на града. Чаршията въ стария Сливенъ почвала отъ черквата Св. Димитъръ, отъ тамъ вървѣла западно къмъ Аба-Пазаръ, следъ туй южно до „*Голъмия мостъ*“ се извивала източно като достигала до тъй наречената *Гогова табакна* (юго-източно на днешния „Ямболски“ ханъ).

Чаршията, която по-новитѣ Сливенци сж запомнили въ града до освобождението, е била само споменъ отъ чаршията до 1830 г. Тукъ е въпроса за „*тъмната*“ или „покритата“ Сливенска чаршия, която е горѣла нѣколко пжти и презъ разни времена.